

[Inger Gautier Schmit.]

Børnesagens Vedkommende, men heri er jeg ikke ganske enig. Jeg skal saaledes nævne, at den fundamentale Paragraf, § 27, som giver Udtryk for, hvorledes Børneforsorgen skal røgtes, nemlig gennem et Underudvalg, som vælges af det sociale Udvalg, har undergaaet saa store Ændringer, at den maa siges at være fuldstændig forandret i Forhold til det oprindelige Forslag. Oprindeligt var Paragraffen jo saaledes, at det sociale Udvalg i al Almindelighed røgtede Børnesagsarbejdet og kunde tilkalde enkelte sagkyndige, hvis de ønskede det, men disse havde ingen som helst Indflydelse, endsiges Stemmeret. Dette vakte selvfølgelig stor Bestyrtelse ude i Landets Værgeraadskredse, og man enedes om at indsende en Anmodning om, at denne Bestemmelse maatte blive ændret derhen, at de Udvalg, som skulde varetage Børnesagen, fik Lov til at komplettere sig med Mennesker udenfor Kommunalbestyrelsen, som fik Stemmeret. Dette gik den højtærede Minister ind paa, men det var ikke tilstrækkeligt for Værgeraadene, idet man ønskede saa vidt muligt at opretholde det bestaaende, nemlig at der i hver Kommune obligatorisk nedsættes et Børneværn, og denne Ændring har den højtærede Minister da endelig besluttet sig til at billige, saaledes at Loven, naar dette Ændringsforslag er vedtaget, siger, at der i hver Kommune nedsættes et Underudvalg, der særlig skal tage sig af Børnenes Sag, og dette Udvalg kan altsaa tilkalde Medlemmer udenfor Kommunalbestyrelsen, som har særlig Indsigt i Børneforsorgen, og som er sagkyndige paa dette Omraade. Man kan altsaa her konstatere, at Ministeren har bøjet sig for det ene rigtige, for den offentlige Mening, idet der i den store Befolkning er et absolut og udelst Ænske om, at Børneforsorgen ikke skal drukne i den almindelige offentlige Forsorg, hvor man sikkert vilde have alt for lidt Tid, alt for lidt Indsigt og alt for lidt Interesse for de mange minutløse Forhold, som Børnenes Verden nu en Gang bestaar af, men som for det enkelte Barn har saa uhyre stor Betydning, maaske for hele dets Livstid.

Jeg kan altsaa udtale min Glæde over, at den højtærede Minister i det store og hele opretholder en selvstændig Institution til Varetagelse af Børneforsorgen ude omkring i Sognene. Min Frygt er kun, at der i disse Børneværn vil komme til at sidde alt for faa Kvinder. Loven bestemmer nemlig, at Kommunalbestyrelserne altid skal have Fler-tal i det sociale Udvalg og i Børneværnet, og som bekendt sidder der ganske over-

ordentlig faa Kvinder i de kommunale Raad, der er over 1 100 Mænd og knapt 100 Kvinder, og det vil altsaa sige, at Kvindernes Indsats dér bliver som en Draabe i Havet. Nu siger Ændringsforslaget ganske vist, at man kan tilkalde udenforstaaende særlig sagkyndige til at tage Sæde i Børneværnet, og herigennem er der naturligvis aabnet Adgang til at vælge Kvinder ind i Børneværnene, men naar man kender lidt til Mændenes Psykologi og til at deres Opfattelse af, at „vi alene vide“, stadig i det store og hele staar ved Magt, saa nærer jeg stærk Frygt for, at man i alt for ringe Grad vil tilkalde udenforstaaende Kvinder, men søge at klare sig med de mandlige Medlemmer af Kommunalbestyrelsen. Skulde Udviklingen gaa i modsat Retning, vilde det i høj Grad glæde mig og højne Mændenes Selvkritik i min Opfattelse. Men dette meget vigtige Punkt ligger altsaa noget i det dunkle; her kan kun Fremtiden vise, om der vil blive en Forbedring eller en Forringelse fra det bestaaende.

Med Hensyn til København mener jeg ogsaa, at de foreslaaede Ændringer betyder en absolut Forbedring fra det oprindelige Lovforslag, som jo lagde alt Børnearbejdet saa at sige i Magistratens Haand og kun overlod det københavnske Børneværn at tage sig af de Sager, hvor der var Tale om, at Børnene skulde fjernes fra Hjemmet, altsaa en højst utaknemmelig Opgave. For Tiden gør Københavns Værgeraad et meget stort og betydningsfuldt Arbejde, og selv om der naturligvis ogsaa her kan nævnes Ting, der kunde have været gjort bedre, tror jeg dog, at der indenfor det københavnske Værgeraad er udvist stor Interesse og Kærlighed under dets Arbejde i vor store Hovedstad, og jeg vilde derfor synes, det var uretfærdigt overfor det københavnske Værgeraad, om man gennem den nye Ordning fuldstændigt satte Bom for alt det, der gennem en Menneskealder er blevet bygget op, saaledes at de mange Traade, der er bundet mellem Tusinder af Mennesker i København og Københavns Værgeraad gennem den Hjælp, der er ydet Børnene, nu skulde brydes. Det er derfor med stor Glæde, jeg har set, at den højtærede Socialminister er gaaet med til en Ændring med Hensyn til det københavnske Værgeraads Arbejde, saaledes at der i Fremtiden bliver Mulighed for, at Magistraten lægger langt flere og større Opgaver over til det københavnske Børneværn end dette at tage Børn fra deres Forældre. Jeg mener, at der her er en aaben Dør, og det bliver altsaa Borgerrepræsentationen, der bliver afgørende for, hvorledes